

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Cultuurchristendom

door Désanne van Brederode De auteur is schrijver. In deze rubriek belicht ze een woord of uitdrukking uit het politieke taalveld.

Ze bestaan al weer decennia, hooguit presenteerden ze zichzelf eerder nog niet zo. Velen doen dat nog steeds niet: in eigen kring is het ook helemaal niet nodig om jezelf cultuurchristen te noemen. Het is allang niet raar meer om alleen met Kerstmis een dienst bij te wonen, om op vakantie in Frankrijk oude kerkjes te bezoeken en om in de dagen voor Pasen naar de *Matthäus-Passion* van Bach te luisteren, terwijl je verder niets van boek en instituut moet hebben. In maatschappelijke en politieke debatten kan het wel zaak zijn om kleur te bekennen. Je hoeft niet zelf te geloven, of niet in alles, om toch de schoonheid van christelijk erfgoed en tradities te verdedigen, evenals de joods-christelijke normen en waarden die Nederland en de westerse wereld hebben gevormd. Dat kan zelfs samengaan met eerlijkheid over de misdaden die er met de Bijbel in de hand ook werden en worden gepleegd. Cultuurchristenen bekritisieren de – doorgaans progressieve – secularisatiefetisjisten die van emancipatie en vrijheid van het individu nieuwe dogma's hebben gemaakt en die als drugshonden aanslaan waar ze achter de voordeur of in een hoekje van een klaslokaal ook maar een klein beetje opium van het volk aantreffen, al is het in de vorm van een stalletje met kribje. Bij vrijheid hoort godsdienstvrijheid, en als een hoofddoekje mag, dan ook een kruisje, toch? Hun pleidooi komt

bovendien uit onverdachte hoek, want er gaat geen sluwe bekeringsagenda achter schuil. En het toppunt van naastenliefde: ze vragen de belijdende christenen niets terug. Zelfs geen gebedje. Helemaal genereus wordt het als cultuurchristenen zich openlijk zorgen maken om christelijke minderheden in het Midden-Oosten, de bakermat van al dat goeds. (Waarbij christelijke Palestijnen heel toevallig worden vergeten ...) Echter, juist hier tonen sommige zelfverklaarde, luidruchtige cultuurchristenen hun ware gezicht. Het is een dunne lijn tussen het herwaarderen en actief beschermen van erfgoed en tradities enerzijds, en anderzijds het selectief herschrijven van de geschiedenis, ook de recente, om moslims te kunnen afschilderen als primitieve bruten die streven naar barbaarse alleenheerschappij en die om het even welke ellende hierdoor aan zichzelf hebben te danken. Met verbijstering volgde ik het debat over de mogelijkheid van het terugsturen van Syrische vluchtelingen, aangevraagd door de übercultuurchristen en Assad-adept Baudet, en dacht: 'Zo'n valse beschermheer zou geen christen zich moeten wensen.' Maar ondanks het nodige tegengas: dat hoorde ik geen christendemocratische politicus zeggen. Een zo gul gegeven paard kijk je immers niet in de bek.